

Christopher drömmer om sin mormor

En ögonblicksbild en morgon.

– I natt hade jag en mardröm, säger Christopher när han ringer sitt nästan dagliga morgonsamtal.

Till att börja med låter det illavarslande. Han, om någon, bör få slippa mardrömmar, hinner jag tänka innan fortsättningen följer.

– Det var en bandit som slog ner och rånade min mormor. Hon var min käraste släkting. Trots att det var så länge sedan hon dog sörjer jag henne fortfarande varje dag. När mamma dog i för unga år blev det mormor som kom att stå mig närmast.

– Hur slutade mardrömmen?

– Jag slog ner banditen när han skulle springa iväg med hennes handväska.

En lång stund är vi tysta. Sedan brister vi ut i skratt i samma sekund. Ett långt befriande skratt som sätter sig i magen

– Mormor och jag har det bra. Hon lever fortfarande för mig på något sätt. Hon ställde sig upp och vi gav varandra en kram. Sedan var drömmen slut, dagen började bra.

Text: Leif Stenberg

Foto: Pverdonk 1961, Flickr

Christopher är medlem av teatergruppen Tro, hopp och mod i Umeå som Leif har varit ledare för.

Läs mer om dem [här!](#)